

Iar negociem salarii!

promisiunea Guvernului că se va finaliza, iarăși, o Lege a salarizării bugetarilor!

De la bun început trebuie să vă reamintesc că avem o astfel de Lege (284/2010), care însă nu s-a aplicat! Pe cale de consecință, ne întrebăm motivat, asta nouă se va aplica? Sperăm că da, având în vedere că anul viitor este an electoral, an în care toate partidele fac promisiuni.

Cred însă că merită să vă povestesc câte ceva despre „aventura” negocierii salariale la care am participat personal.

Anul 2000, ministru dl Marga, secretar de stat dl Korka. După o grevă de mai bine de o lună, la care Alma Mater a participat doar ca susținător (noi am făcut așa-zisa „grevă japoneză”), am început negocierile cu Ministerul Educației.

Atunci noi am propus o salarizare între minimum și maximum, gândind că astfel vom încuraja performanța. Colegii din preuniversitar nu au fost „încântați” de această propunere, ei dorind o salarizare fixă. Dar când au văzut că la maximum un asistent universitar, debutant, ar fi posibil să primească un salariu de trei ori mai mare decât debutantul din preuniversitar (profesor titularizat), au impus ca salariul de referință din preuniversitar să fie indexat. De acest lucru noi am aflat după terminarea negocierilor și n-am mai avut ce face. Evident însă că, neavând o finanțare care să acopere minimul salarizării, „invenția” noastră cu salarizare diferențiată funcție de performanță nu s-a putut aplica!

(continuare în pagina 10)

15 septembrie se anunță a fi o dată importantă pentru toți bugetarii din România! Avem

(urmare din pagina 1)

Doar facultățile cu studenți „cu plată”, având așa-zisele „venituri extrabugetare”, au putut să-și plătească cadrele didactice intrând pe intervalul dintre minimum și maximum. Revenind la „salariul de referință”, tactica colegilor din preuniversitar s-a dovedit mai bună, reușind ca în doi ani să mărească salariul debutantului lor cu câteva zeci de lei față de salariul unui asistent la început de carieră. Evident că Alma Mater nu a fost de acord cu așa ceva, argumentând că în învățământul superior au acces doar absolvenții cu performanțe deosebite, existând cutuma ca media de absolvire minimă să fie nota 9! Discuții aprinse am avut pe această temă cu ministrul în funcție de atunci, dna Andronescu. În 2002 am obținut astfel o creștere în medie de 8%. Spun în medie pentru că la bază creșterea a fost în jur de 12%, iar la profesor universitar, vârful piramidei, doar 2%. Sigur, această „creștere” nu a rezolvat problema unei salarizări corecte, care să țină cont de calitatea, performanța și volumul muncii depuse pentru pregătirea profesională personală. În continuare, lupta noastră pentru o salarizare decentă, care să țină cont de cele enunțate mai sus, a continuat. Astfel, în 2004, septembrie, sub amenințarea blocării anului școlar, am obținut o creștere, tot în medie, de 30,5% pentru personalul didactic din superior. Ca și în 2002, am aplicat aceeași politică, creștere peste 40% la debutanți, zero la profesorii universitari, care deja obținuseră în 2003 o dublare a salariilor prin inițiativă parlamentară. Apropo de această dublare doar pentru profesorii universitari, trebuie să vă spun că noi am

Iar negociem salarii!

folosit-o ca „locomotivă” pentru creșterea salariilor, în continuare, și pentru restul „piramidei” universitare. Ca să nu vă plictisesc, mai menționez doar că în perioada 2006-2008 am obținut dublarea salariilor față de anul 2000. Despre Legea „50%” nu mai spun nimic, pentru că se cunosc consecințele.

Trecând de anul negru al tăierii cu 25% a salariilor bugetarilor, anul 2010, am ajuns la situația de astăzi, când încercăm să convingem Guvernul că salarizarea din învățământul superior, fără să minimalizăm prestația colegilor din preuniversitar, trebuie construită pe alte criterii, criterii pe care le-am enunțat mai sus, dar le repet: calitatea, performanța și volumul muncii depuse pentru pregătirea profesională personală. Ca argument în favoarea celor afirmate amintesc de Legea 57/1974, „Legea retribuției după cantitatea și calitatea muncii” (în acei ani, „cantitatea” prevala „calității”, dar era totuși recunoscută importanța *calității*).

În această Lege, care avea 41 de trepte de salarizare, profesorul universitar urca la treapta 38! Deci era aproape de vârful piramidei salariale. Pe treapta 41 era Președintele de Secție la Tribunalul Suprem, respectiv Procurorul General. Asistentul universitar, la început de carieră, era încadrat pe treapta 23. Prin urmare, învățământul superior se încadra în jumătatea de sus a ierarhiei salarizării. Cel puțin așa am dori să se întâmple și acum, cu această nouă Lege a salarizării bugetarilor.

Nu dau exemple din Legea salarizării cadrelor didactice din universități înainte de război, pentru că nu am găsit-o la BCU. Dar pot să vă povestesc ce întâmplare am trăit eu în anii '70, asistent stagiar fiind pe atunci. La catedră câștigasem simpatia tehnicianului catedrei, nea Fănică, pentru că aveam o foarte bună colaborare cu dânsul în pregătirea experiențelor pentru cursul de electricitate, ținut de regretatul profesor Florin Ciorăscu. Într-o zi, mă cheamă nea Fănică, cu discreție, „Haideti, domnu' asistent (pentru dânsul respectarea ierarhiei din cadrul catedrei era sfântă, doar dl Ciorăscu

era profesor), să vă arăt ceva, dar nu mai spuneți la nimeni!”. Și scoate nea Fănică un registru pitit într-un sertar de-al lui. Era Registrul Catedrei de Electricitate din 1941. În el erau trecute cadrele didactice ale catedrei de la suplinitor la profesor cu salariile lor. Am înlemnit, știind ca așa ceva era interzis să păstrezi. Dar curiozitatea a învins! Am reținut doar salariul preparatorului, funcție echivalentă cu ce eram eu în '73, stagiar!

8.500 de lei/lună!

Eu pe atunci aveam 1.400 de lei/lună. Dar ca să mă lămuresc mai bine, l-am întrebat pe nea Fănică: Ce înseamnă acest salariu, ce putea face cu el preparatorul? Nea Fănică mi-a răspuns zâmbind: Domnu asistent, cu 1.500 de lei/lună își plătea chiria unei garsoniere aici, pe Magheru (adică la doi pași de Universitate), cu alți 1.500 de lei putea să-și facă un costum din stofă englezească (asta era în concepția lui topul eleganței), kilu de carne era 20 de lei, 8 lei kilu de vin... Și mi-a mai dat câteva exemple, dar le-am uitat.

Doamnelor și domnilor, stimați colegi, vă dați seama ce salariu avea atunci un profesor universitar? Vă spun eu: era mai mare decât cel de ministru! Este celebru refuzul lui Iorga de a-și lua salariul de ministru! L-a preferat pe cel de profesor la Universitatea din București, că era mai mare! Pe atunci așa era. Trebuia să optezi pentru unul dintre salarii, ceea ce azi nu se mai întâmplă! O fi bine, o fi rău, nu comentez!

Doamnelor și domnilor guvernanți și parlamentari, am dat două exemple, unul de pe vremea lui Ceaușescu, altul de pe vremea lui Antonescu. În ambele cazuri salarizarea din învățământul superior era în vârful ierarhiei salariale! Dacă nu sunt suficiente, pot să vă mai dau și alte exemple, din ziua de azi, dar din altă țară! Austria, că e mai aproape de România! Dar asta am mai făcut-o, așa că nu mă mai repet. Puteți găsi studiul pe această temă pe site-ul almamater.ro, la Arhivă! În concluzie, ca și-n alte articole,

À bon entendeur, salut!